

samt murr- og nagelfaste Inventariedele ere forsikrede i Forening med Bygningerne; men da disse Gjenstande dog ikke ere en integrerende Deel af Bygningerne og derhos ikke have den Stabilitet, som de Bygninger, med hvilke de ere satte i Forbindelse, maa Udvalget holde for, at Assurancesummerne for samme ikke bør komme i Betragtning ved Beskatningen, og det vil derfor derom tillade sig den fornødne Indstilling.

ad § 11.

Mod den Maade, hvorpaa de faste Eiendommens nuværende Bidrag til de kommunale Udgifter foreslaaes udfundet, finder Udvalget Intet at erindre, selv om der i enkelte Byer i meer end 1 à 2 af de bestemte 10 Aar maatte være udredt Mere end tidligere, da de kommunale Skatter neppe ville blive mindre end hidtil, og Grunden til, at der hidtil ikke er lignet Mere paa de faste Eiendomme, væsentligt maa søges i, at Skolestatten aldeles ikke og Tattigstatten ikkun for en meget ringe Deel har kunnet paalignes disse, hvorfor de personelle Skatter, der dog for den største Deel tillige udredes af Grundeierne, ere stegne saa betydeligt, og Udvalget har derfor, som i de almindelige Bemærkninger berørt, ikke fundet sig foranlediget til at udtale sig imod den foreslaaede $\frac{1}{6}$ som Minimum af de faste Eiendommens Bidrag til de kommunale Udgifter.

ad § 12.

a. Første Affnit.

Det er ikke forekommet Udvalget aldeles klart, hvorledes denne Passus i Forbindelse med første Punktum i § 15 bør forståes; det antager imidlertid, at Meningen er, at det ikke er Totalbeløbet af Assurance Bidrag, der er uforanderligt, men derimod det Antal Rigsdalere af Assuranceværdien, der svarer til 1 f., saa at Totalsummen, som Bygningsassurancen hder, stiger eller falder med de stigende eller faldende Assurancesummer, og mener derfor, at dette bør udtales saa tydeligt, at det ikke kan misforståes. Ligesom det derfor ved § 15 skal foreslaae en Tilføining, for at forebygge en saadan Misforståelse, saaledes agter det her at indstille, at der efter: „1 f.“ tilføies: „Rigsmønt“.

b. Andet Affnit.

Det her gjorte Forslag om særskilt at klassificere Grundene i Kjøbstæderne efter deres meer eller mindre heldige Beliggenhed, kunde vel synes at være et Brud paa den Ligelighed i Beskatningen, som Lovudkastet søger at gennemføre; men det forekommer dog Udvalget at være saa praktisk rigtigt og saa vel svarende til Eiendommens forskellige Staaetevne, især naar samtlige Kjøbstadens Fordele medtages under Bygningen, at det ingen Betænkelighed har fundet ved at gaae ind paa Principet, medens det dog ved dets Gjennemførelse vil tillade sig at bemærke: at naar en Klassifikation i Henshold til Staaetevnen finder Sted, maa det ansee de foreslaaede 3 Klasser for at være for saa, da de ere langt fra at kunne udjævne Uligheden. Hvilket Antal Klasser der maatte være meest passende, lader sig vanskeligt udfinde som almindelig Regel; men Udvalget har forenet sig om at foreslaae dem forogede indtil det Dobbelte, altsaa til indtil 6, i samme Forhold til hinanden, som de i Lovudkastet foreslaaede 3 Klasser, og derom vil det saaledes tillade sig at gjøre Indstilling.

Ved Klassificeringen skal der ikkun tages Hensyn til fordeelagtig Beliggenhed, men ikke til om Grunden er bebygget eller ikke. — Det bør efter Udvalgets Mening ikke fordres, at ethvert Matrifulsnummer samlet skal sættes i samme Klasse, da f. Ex. til en særdeles heldigt beliggende Gaard kan høre en forholdsmaessig betydelig Have, saaledes beliggende, at den ikke med Fordeel kan anvendes til Bebyggelse og saaledes ei heller derefter bør taxeres. Udvalget finder det derfor rigtigt at indstille, at der til Slutningen af Parenthesen, efter Ordet: „høre“, føies:

„og hvortil ogsaa, naar dertil findes Anledning, større, til Bebyggelse mindre vel egnede haver kunne henføres, selv om den øvrige Grund, hvormed de ere forenede, sættes i en høiere Klasse“.

ad § 15.

Med Hensyn til Huusskatten eller Beskatningen efter Brandassurance har Udvalget alt ved § 12 fremsat den fornødne Bemærk-